

както всѣки другъ; ама нали вѣрвашъ, че нѣма да се случи съ тебе — смъртъта не плаши тѣй...

На Павла мина презъ ума какво изпитваше, кога за пръвъ пжтъ влезе въ бой...

Зжитѣ му тракаха като че го е разтресла треска грозница; снагата му гори; ушитѣ не чуватъ — ще полудѣе. Идѣше му да хвъбли пушката, че да става каквото ще. Но страха, че смъртъта отзадъ ще дойде преди тази отпредъ — те спира. Макаръ нѣколко мига — предпочиташъ да умрешъ следъ малко отъ вражески крушумъ, а не сега отъ свой — и разтресенъ, залѣгашъ...

... Само нѣколко гърмежа — и самообладанието почва да пристжпва; настава нѣкакво безразличие и потегляшъ въ боя, както всѣки войникъ,